

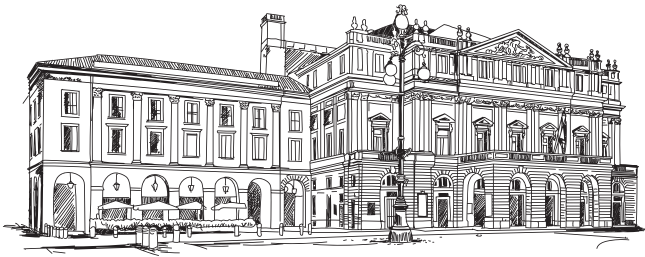
Soraya
LANE

Talianska
dcéra

Soraya
LANE

Talianska
dcéra

Preložila Martina Antořová

Soraya Lane

THE ITALIAN DAUGHTER

Copyright © Soraya Lane 2022

First published in the English language in 2022 by Storyfire Ltd,
trading as Bookouture

All rights reserved

Cover Design by Debbie Clement

Cover images Shutterstock

Translation © Martina Antošová, 2025

Slovak edition © DOT. vydavateľstvo, s. r. o., 2025

ISBN 978-80-69071-41-4

*Mojej vydavateľke Laure Deaconovej. Vďaka za to, že si tejto sérii
verila od prvého okamihu, keď som ti predstavila svoj nápad.
Budem ti navždy vďačná za túto príležitosť.*

PROLÓG

COMSKÉ JAZERO 1946

ESTEE

Felix siahol do saka a Estee sa zatajil dych.

„Estee, tento prsteň som kúpil deň po tom, ako som ťa pred rokmi videl na javisku v La Scale,“ povedal Felix a v ruke držal malú červenú zamatovú škatuľku. „Si jediná žena, ktorú som kedy miloval.“

Tak veľmi ho chcela vidieť, chcela sa priam nahliť pohľadu na diamant, ktorý pre ňu vybral, ale namiesto toho sa načiahla po jeho ruke a jemne mu zavrela dlaň aj so škatuľkou. *Stále je zasnúbený s inou ženou.*

„Nie,“ zašepkala Estee. „Teraz na to nie je ten správny čas. Chcem, aby si ma požiadal o ruku až vtedy, keď tak budeš môcť urobiť naozaj slobodný.“

Zasunul si škatuľku späť do vrečka, nespúšťajúc z nej pritom pohľad. „Môžem sa ťa niečo opýtať?“

Prikývla. „Samozrejme.“

„Keby som ťa požiadal o ruku, povedala by si áno?“

Slzy, ktoré predtým neprichádzali, jej odrazu zaliali oči. „Áno, Felix. Tisíckrát áno. Si všetko, po čom som kedy túžila.“

LONDÝN, SÚČASNOSŤ

Lily otvorila dvere do svojho bytu a vstúpila, ťahajúc kufor a tašku za sebou.

„Haló?“ zvolala, nohou zabuchla dvere a všetko zložila na zem.

Keď sa nedočkala žiadnej odpovede, urobila ešte niekoľko krokov, rozhliadla sa okolo seba a uvedomila si, že za štyri roky, ktoré strávila mimo domova, sa nič nezmenilo. Ani krémovobiele steny, ani našuchorené vankúše na pohovke, ani zlaté zrkadlo visiace nad kozubom nad nespočetnými rámkami s fotografiami natesnanými na kozubovej rímse.

Lily zastala a preletela ich pohľadom. Z väčšiny z nich na ňu žiaril jej vlastný široký úsmev. Natiahla ruku, aby sa dotkla tej s otcovou podobizňou, a prešla mu palcom po tvári. Potom sa presunula k fotografii svojej matky a uvedomila si, ako veľmi jej chýba.

Vošla do kuchyne a bez toho, aby sa musela ísť pozrieť ďalej, inštinktívne vytušila, že mama v dome nie je. Na lavici zbadala lístok, siahla po ňom, oprela sa chrbtom o kuchynskú linku a prebehla očami po odkaze.

Neviem sa dočkať, kedy ťa uvidím, miláčik, ale rozhodla som sa stráviť najbližších zopár týždňov v Taliansku, keďže počasie je teraz také krásne. Uvidíme sa tam? S láskou M.

Lily sa zasmiala a odhodila lístok. *Predpokladala som dlhoočakávané zvítanie, a ona si odišla do Talianska!* Nemohla jej to však zazlievať. Keď sa Lily odsťahovala do zahraničia, musela si zariadiť život bez svojej jedinej dcéry a Lily bola nesmierne rada, že je šťastná.

Zbadala hromadu neotvorených obálok pohodených pri hriankovači a siahla po nich v očakávaní, že sú pre ňu. Našla niekoľko adresovaných svojej matke, ale jej pozornosť upútala tá, ktorá sa nachádzala úplne naspodku.

Pozostalým po Patricii Rhodesovej.

Lily prevracala obálku medzi prstami a premýšľala, prečo by jej matka neotvorila niečo adresované dedičom jej starej mamy. Všimla si oficiálnu pečiatku právnickej firmy a vsunula pod ňu necht, rozhodnutá pozrieť sa na to. Zívla. Pásmová choroba po dvadsaťdvo hodinovom lete ju začala dobiehať. Tam, kde žila doteraz, musela byť už takmer polnoc, takže nie div, že sa cítila unavená.

Do rúk osoby, ktorej sa to týka, v súvislosti s pozostalosťou Patricie Rhodesovej.

Žiadame Vás, aby ste sa v piatok 26. augusta o deviatej hodine ráno dostavili do kancelárie Williamson, Clark & Duncan v Paddingtone v Londýne, aby ste si prevzali vec zanechanú v pozostalosti. Prosím, kontaktujte našu kanceláriu kvôli potvrdeniu prijatia tohto listu.

S pozdravom

John Williamson

Lily si pretrela oči a znovu si prečítala list. Jej stará mama zomrela pred viac ako desiatimi rokmi, keď bola Lily ešte tínedžerka, a pri pohľade na jej meno ju zamrazilo. Zbožňovala svoju starkú. Bola to jedna z najláskevších a najmilších žien, aké kedy poznala, a s pocitom viny si uvedomila, ako málo na ňu spomínala v porovnaní s tým, ako často myslela na svojho otca. Usmiala sa,

keď si predstavila, ako ju chodievala navštevovať, ako často sedávali na slnku, popíjali čaj a Lily jej pritom rozprávala o všetkých svojich pubertálnych problémoch.

Načiahla sa po mobile a rýchlo poslala e-mail právnikovi, žiadajúc o ďalšie informácie. *Určite majú nesprávnu osobu. Ved' keby zostalo v súvislosti s majetkom niečo nedoriešené, vedela by som o tom, či nie?*

Lily otvorila oči. Chvíľu jej trvalo, kým sa zorientovala, kde je. Keď sa pozrela hore, vysoký biely strop jej spočiatku pripadal neznámy, no potom sa podvihla a oprela o lakte.

Nakoniec prehodila nohy cez okraj postele a prstami si prešla po vlasoch, snažiac sa ich rozplieť. V izbe bola tma, jediné svetlo prenikalo dnu z chodby, kde zrejme nechala rozsvietené. Keď sa pozrela na budík vedľa postele, zistila, že spala celé hodiny. Boli takmer štyri ráno, čo znamenalo, že prespala väčšinu dňa a noci. Necítila sa však o nič lepšie a hlavu mala ešte ťažšiu, než keď si predtým ľahla.

Vošla do kúpeľne, ošpliechala si tvár vodou a zahľadela sa na svoj odraz v okrúhlom zrkadle nad umývadlom. Takto bez mejkapu videla, že koreň nosa a stred líc má posiate svetlými pehami – dôsledok prudkého slnka na Novom Zélande, kde žila a pracovala. Dotkla sa končekmi prstov pokožky a usmiala sa, pretože tento jej nový, slnkom pobozkaný vzhľad sa jej páčil. V kombinácii s dlhými tmavými rozpustenými vlasmi teraz vyzerala skôr ako dievča z pláže než mestské dievča, a to sa jej takisto páčilo. Bola to uvoľnenejšia verzia jej vlastného ja. Trvalo niekoľko rokov, kým ju objavila, a nechcela sa jej teraz vzdať len preto, lebo sa vrátila späť domov do Londýna.

Lily si chytila dlhé tmavé vlasy, nadvihla ich, stočila do drdola a prebehla do kuchyne pohľadať svoj telefón. Našla ho na linke, kde ho včera nechala. Zbežne si prezrela e-maily a uvidela jeden od bývalej kolegyne spolu s fotografiou vinice, kde pracovala, s hroznom zakrytým sieťkou a trávou sfarbenou dobiela od mrazivého počasia. Usmiala sa a predstavila si, ako si tam opäť dáva každodennú kávu, keď ráno otvorila reštauráciu, ako sa díva na nekonečné rady viniča, ktoré sa teraz tiahli, kam až oko dovidelo. Povzdychla si. Možno mala radšej zostať na Novom Zélande, než prijať letné miesto v Taliansku, ale vždy si sľubovala, že kým sa niekde usadí, musí nabrať čo najviac skúseností z rozličných regiónov.

Vrátila sa k svojej e-mailovej schránke, hľadala, či tam nie je niečo zaujímavé, a zbadala odpoveď z právnickej firmy.

Vážená pani Mackenzieová,

ďakujeme Vám za nadviazanie kontaktu. Uvedomujeme si, že obsah našej komunikácie s Vami mohol pôsobiť záhadne, ale myslíme si, že by bolo najlepšie, keby sme to s Vami alebo s iným členom Vašej rodiny prebrali osobne. Potvrďte, prosím, že sa budete môcť zúčastniť na piatkovom stretnutí, inak si s Vami dohodneme iný termín.

S pozdravom

John Williamson

v mene pozostalosti Hope Berensonovej

Hope Berensonovej? Lily zvrátila obočie a v duchu si opakovala to meno v snahe zistiť, či ho už niekedy predtým počula, alebo nie. Neznelo jej povedome a mohla si akurát želať, aby tam bola jej mama, aby sa jej vedela na to opýtať. Možno to bol niekto z minulosti jej starej mamy. Možno jej niekto niečo odkázal v závete a neuviedol si, že už dávno zomrela. Dúfala len, že to nie je nejaká stará čačka, ktorú bude musieť po stretnutí ťahať domov.

Lily odložila telefón a rozhodla sa urobiť si kávu. Zúfalo potrebovala kofeín, aby jej pomohol prebudiť sa.

* * *

„Miláčik! Som taká rada, že počujem tvoj hlas!“

Neskôr v ten deň sa Lily zasmiala a pritisla si telefón k uchu, snažiac sa lepšie počuť matkin chrapľavý hlas.

„Nemôžem uveriť, že si sa jednoducho rozhodla ísť do Talianska!“ skonštatovala Lily. „Tak trochu som čakala večierok na privítanie, že som zasa doma.“ Usilovala sa, aby nevyznela príliš skormútena z návratu do prázdneho bytu – ak bola šťastná jej matka, potom bola šťastná aj ona. S matkiným novým partnerom sa ešte nestretala, ale rozhodne to vyzeralo, že si žijú skvele.

„Miláčik, neznášaš byť stredobodom pozornosti, sotva by som ti chcela usporiadať večierok.“

Mala pravdu. Lily naozaj neznášala pozornosť, zatiaľ čo jej matka sa v nej vyžívala. Vždy premýšľala, či matkina extravagancia ovplyvnila jej plachejšiu, introvertnejšiu povahu.

„Kedy prídeš? Uvidíme sa pri Comskom jazere?“

„Prídem až o niekoľko týždňov. Veľmi rada vás uvidím, aj keď to bude možno len na jednu alebo dve noci.“

„Vynikajúce! Teraz už musím ísť, miláčik, práve sa chystáme na lodiť na celý deň na prekrásnu jachtu, ale si si istá, že si nemôžeš zmeniť let a prísť skôr, aby si s nami strávila viac času?“

Lily pokrútila hlavou, hoci ju matka nemohla vidieť. Tešila sa na cestovanie po Taliansku, vždy ho chcela navštíviť, ale netúžila sa ocitnúť medzi hufmi turistov. Nevedela sa dočkať, ako bude nasávať miestnu kultúru a prechádzať sa po viniciach, vdychovať čerstvý vzduch a spoznávať ľudí zodpovedných za zber a výrobu vína. Chcela objavovať malé reštaurácie a stretávať sa s miestnymi obyvateľmi na malebných trhoch, nie pridať sa pri Comskom jazere k zástupu fanúšikov pokúšajúcich sa zazrieť Georgea Clooneyho. Prekvapivo, to bolo presne to, čo by rada robila jej matka.

„Najprv musím niečo vybaviť v Londýne, takže si nebudem môcť zmeniť let, ale už sa neviem dočkať, kedy ťa uvidím,“ odvetila Lily. „A skôr ako odídeš, hovorí ti niečo meno Hope Berensonová?“

„Nie, prečo?“

„Len že tu bol list od právnika, adresovaný dedičom starej mamy.“

„Vieš, ako to mám s poštou, miláčik. Asi som ho zabudla otvoriť.“

„To je v poriadku. Zistím, o čo ide, a dám ti vedieť.“

„Ciao, bella!“ zaspievala jej matka a spojenie sa prerušilo.

Lily ešte chvíľu držala telefón v ruke a predstavila si matku v jednom z jej pestrofarebných kaftanov, so záplavou šperkov, ako nastupuje na nejakú krásnu loď. Mala z nej skutočnú radosť. Bola úžasnou mamou, v detstve ju vždy dávala na prvé miesto a po smrti Linho otca sa o všetko starala, sústredila sa na ich malú rodinu, až kým Lily neodišla na univerzitu. A tak ako bola Lily vďačná za to, že jej mama niekoho stretla, bola zároveň aj nervózna z toho, že sa má zoznámiť s prvým mužom, ktorý si získal jej srdce od smrti jej otca.

„Bavte sa,“ povedala telefónu, keď ho odkladala. Rozhodla sa ísť osprchovať. Otočila kohútik v kúpeľni a počkala, kým začne tiecť horúca voda a miestnosť naplní para. Zavrela oči, nechala si vodu stekať po tvári a tele a stále pritom premýšľala nad menom Hope Berensonová.

Do stretnutia jej ostávali ešte dva dni a zvedavosť ju ubíjala.

Lily sedela v čakárni kancelárie Williamson, Clark & Duncan, na stehnách mala položený časopis a predstierala, že ho číta. Keď vošla mladá žena, zodvihla zrak a sledovala, ako zastala a tlmene oslovila recepcnú.

Skôr ako sa žena otočila, Lily rýchlo sklopila pohľad k časopisu, lebo nechcela, aby ju pristihla pri tom, ako ju pozoruje. Bolo to však celé veľmi zvláštne. Čakal tam s nimi len jediný muž. Zvyšok boli ženy v podobnom veku ako ona, mlčky si listujúce v časopisoch.

Pozrela sa na hodinky a zamrvila sa na mieste, keď vtom jej pozornosť upútal niečí hlas.

„Pardon. Ospravedlňujem sa, že vás oslovujem ako skupinu, ale mohli by, prosím, Lily, Georgia, Claudia, Ella, Blake a Rose ísť za mnou?“

Lily si vymenila pohľady s niektorými z ostatných žien a premýšľala, čo sa to vlastne deje.

„Máte predstavu, o čo tu ide?“ pošepla peknej blondínke, ktorá sa zaradila vedľa nej.

Blondína potriasla hlavou. „Nemám potuchy. Vlastne začínam uvažovať nad tým, prečo som sem vôbec prišla.“

„Asi sme príliš zvedavé na to, aby sme neprišli,“ ozvala sa ďalšia žena a Lily sa usmiala, keď ju zbadala. „Možno sme tu preto, lebo

sme zdedili milióny, alebo sa nás chystajú uniesť. Tak či onak, v kútku duše som presvedčená, že ide o nejaký podvod.“

Lily sa zasmiala. Bola si celkom istá, že ich v právnickej firme s kanceláriami v presklenej budove v Paddingtone nečaká žiaden hrozivý koniec, ale rozhodne mala rovnaké pochybnosti.

Keď konečne vstúpili do veľkej konferenčnej miestnosti, usadili ich na miesta. Na čele stola stál elegantne oblečený muž v sivom obleku. Po jeho ľavici sedela asi tridsaťročná žena. Mala na sebe dokonale vyzerajúcu hodvábnu blúzku a čierne nohavice s vysokým pásom, vlasy stiahnuté do pevného chvosta, ale napriek uhladenému vzhľadu mala vypúlené oči a pôsobila nervózne.

Lily sa usadila a asistentka, ktorá ich uviedla do miestnosti, im rozdala niekoľko hárkov papiera. Nikto sa nedotkol pečiva a kávy položených uprostred stola, hoci ich asistentka vyzvala, aby sa ponúkli.

„Rád by som vás všetky privítal a poďakoval vám za to, že ste prišli,“ povedal muž a usmial sa na nich. Sivé vlasy mal o odtieň svetlejšie než oblek, no keď ich oslovil, pôsobil mladšie. „Asi ste si všimli, že je vás tu dnes šesť, a hoci viem, že je pozvanie na takéto nečakané skupinové stretnutie veľmi nezvyčajné, v tomto prípade nám dávalo zmysel zavolať vás sem všetky spolu.“

Lily ho pozorovala, stále netušiac, o čo ide. Odkiaľšala si. Bola v pokušení jednoducho vstať a odísť, ale opäť raz nad ňou zvíťazila zvedavosť.

„Som John Williamson a toto je moja klientka Mia Jonesová. To ona navrhla, aby som vás sem dnes zavolať, pretože sa riadi želaním svojej tety Hope Berensonovej, ktorú naša firma pred mnohými rokmi tiež zastupovala.“

Lily siahla po papieri pred sebou, prstami nervózne prechádzala po okrajoch a pritom počúvala.

„Mia, chcete si vziať slovo a povedať nám viac?“

Mia prikývla a vstala. Vyzerala nervózne. Lily sa oprela o stoličku a počúvala.

„Takisto by som sa vám chcela všetkým poďakovať za to, že ste dnes prišli, a ospravedlňujem sa za svoje červené líca. Nie som

zvyknutá hovoriť pred toľkými ľuďmi naraz.“ Trochu znepokojene sa usmiala. „Musím sa priznať, že som bola celé ráno nervózna.“

Lily sa usmiala a všetci akoby si kolektívne vydýchli. Po jej priznaní bola atmosféra v miestnosti okamžite uvoľnenejšia.

„Ako ste práve počuli, moja teta sa volala Hope Berensonová a dlhé roky tu v Londýne viedla súkromný dom zvaný Dom nádeje pre slobodné matky a ich deti. Na svoju dobu bola veľmi známa svojou diskretnosťou a láskavosťou.“ Mia sa zasmiala, a keď sa rozhládla po miestnosti, pôsobila nervózne. „Určite sa čudujete, prečo vám to vôbec všetko hovorím, ale verte mi, čoskoro vám to bude dávať zmysel.“

Lily sa naklonila dopredu. Čo by mohla mať jej stará mama spoločné s týmto Domom nádeje? Pokiaľ vedela, mala len jedno dieťa – jej otca. Existovalo niekde vo svete ešte nejaké ďalšie dieťa z čias, keď bola jej stará mama mladšia? Alebo toto spojenie siahalo ešte ďalej do minulosti?

„Dom stál už dlhé roky opustený, ale čoskoro sa má zbúrať, aby uvoľnil miesto novej bytovej výstavbe, takže som tam zašla, aby som sa naň predtým ešte naposledy pozrela.“

Lily sa rozhládla po ostatných ženách okolo stola. Všetky hľadeli na Miu, väčšina so zvráteným čelom či zdvihnutým obočím, akoby sa aj ony snažili prísť na to, aký je ich osobný vzťah k domu, o ktorom vravela.

„Čo presne má tento starý dom spoločné s nami?“ spýtala sa mladá žena s gaštanovými vlasmi sediaca oproti Lily.

„Prepáčte mi, mala som začať tým,“ zareagovala Mia, rozpačito odsunula stoličku a prešla na druhú stranu miestnosti. „Moja teta tam mala veľkú kanceláriu, v ktorej uchovávala záznamy a iné veci, a ja som si spomenula, ako sa mojej mame veľmi páčil koberec práve v tejto miestnosti. Tak som sa rozhodla, že ho zrolujem a zistím, či by som ho nevedela niekde využiť, aby sa nevyhodil. Lenže keď som ho nadvihla, zbadala som čosi medzi dvoma doskami podlahy. A keďže som už raz taká, musela som sa tam vrátiť a niečím ich vy páčiť, aby som sa pozrela, čo to tam je.“

Lily prebehol mráz po chrbte, preglgla a čakala na zvyšok príbehu. Sledovala, ako Mia vzala zo stolíka v zadnej časti miestnosti malú škatuľku.

„Keď som nadvihla prvú dosku, uvidela som dve malé zaprášené škatuľky, a keď som odtiahla druhú, boli tam ďalšie, všetky zoradené vedľa seba a s rovnakými ručne vypísanými štítkami. Nemohla som uveriť tomu, čo som objavila. No hneď ako som zbadala, že na každej škatuľke je uvedené meno, vedela som, že ich nemôžem otvoriť, bez ohľadu na to, ako veľmi som túžila vidieť, čo sa nachádza vnútri.“ Usmiala sa, zodvihla zrak a prešla pohľadom po každej z nich. Potom pokračovala. „Priniesla som tie škatuľky dnes so sebou, aby som vám ich všetkým ukázala. Nemôžem uveriť tomu, že vás sem vlastne všetky dotiahla moja zvedavosť.“

Mia opatrne vyložila na stôl jednu škatuľku za druhou a Lily natiahla krk, aby ich videla. Práve vtedy jasne uvidela nápis: *Patricia Rhodesová. Prečo je na jednej z tých škatuliek meno mojej starej mamy?* Neveriacky sa pozrela na Miu, keď vtom sa opäť ozval právnik.

„Keď ich Mia našla, priniesla mi ich a prešli sme všetky staré záznamy v kancelárii jej tety. Jej dokumentácia bola dôkladná, a hoci tie záznamy mali zostať dôverné, v tomto prípade sme sa rozhodli pátrať po menách na škatuľkách, aby sme zistili, či ich nemôžeme spojiť s ich právoplatnými majiteľmi. Považoval som za svoju povinnosť urobiť, čo bolo v mojich silách.“

„Otvorili ste niektorú z nich?“ zaujímalo Lily a zadívala sa pritom na Miu.

„Nie.“ Mia prehovorila teraz tichšie ako predtým. „Práve preto som vás všetky požiadala, aby ste sem dnes prišli. Aby sa každá z vás mohla rozhodnúť, či ich otvoríte, alebo nie.“ Do očí sa jej nahrnuli slzy a Lily sledovala, ako ich rýchlo zatlačila späť. „Museli mať pre moju tetu veľký význam, keď ich celé tie roky ukrývala, ale nechápem, prečo tie škatuľky nikdy počas svojho života nevrátila ich právoplatným majiteľom. Cítila som, že je mojou povinnosťou aspoň sa o to pokúsiť, a teraz je na každej z vás, či zostanú zapečatené, alebo nie.“

Lily mala obrovskú chuť vstať a objať ju, ale ako sa tak na ňu dívala, videla, že sa jej chrbát už narovnal a chvíľa zraniteľnosti pomínula.

„Čo nevieme,“ povedal právnik, položil si ruky na stôl a pomaly sa zdvihol zo stoličky, „je to, či existovali aj iné škatuľky, ktoré boli v priebehu rokov odovzdané. Buď sa Hope z nejakého dôvodu rozhodla nevydať práve týchto sedem, alebo sa o ne nikto neprihlásil.“

„Alebo sa rozhodla, opäť z jej vlastných dôvodov, že bude lepšie, keď zostanú schované,“ dokončila zaňho Mia. „V tom prípade som možno odhalila niečo, čo malo zostať pochované.“

Právnik si odkašľal. „Áno. Nech je však už dôvod akýkoľvek, mojou povinnosťou je odovzdať ich právoplatným majiteľom, alebo v tomto prípade dedičom ich právoplatných majiteľov.“

„A vy netušíte, čo sa v nich nachádza?“ spýtala sa ďalšia žena z druhej strany miestnosti.

„Nie, netušíme,“ odvetila Mia.

„Nuž, napriek tomu, že to všetko znie veľmi zaujímavo, musím sa vrátiť do práce,“ zahlásila krásna tmavovláska sediaci najďalej od ostatných. „Ak by ste mi mohli podať škatuľu s nápisom Cara Montanová, tak už pôjdem.“

Lily prekvapilo, ako nezaujato žena pôsobila. Sama sa nevedela dočkať, kedy otvorí škatuľku svojej starej mamy, aby zistila, čo obsahuje.

„Ďakujem, že ste prišli,“ poznamenal právnik. „Ak budete mať nejaké otázky, neváhajte ma kontaktovať.“

Žena prikývla, ale podľa výrazu jej tváre Lily pochybovala, že má v úmysle zostať s ním v kontakte. Kým podpísala kus papiera a ukázala svoj preukaz s fotografiou, hodila si malú škatuľku do svojej veľkej kabelky a vykročila z miestnosti. Nikto iný sa ani nepohol. Lily si všimla, že sa volá Georgia.

Advokát si odkašľal. „Ak by ste mohli jedna po druhej uviesť svoje mená a podpísať dokumentáciu, ktorú máte pred sebou, budem vám môcť rozdať zvyšné škatuľky. Chápem, že aj iné z vás sa možno niekam ponáhľajú.“

Lily zostala sedieť, prebehla očami papier pred sebou a usmiala sa na Miu, keď jej podávala pero. „Ďakujem.“ Podpísala sa a potom zdvihla zrak. „Je to celé dosť záhadné, však?“

Mia sa usmiala a Lily postrehla, aká je pekná, keď jej výraz na tvári trochu zjemnel. Akoby ju predtým držala pohromade mas-ka s predstieranou sebadôverou zrejme preto, aby sa im všetkým dokázala prihovoriť.

„Viem, že celá táto situácia je zvláštna, ale keď som videla, ako starostlivo teta označila každú škatuľku, bola som nútená nájsť ich právoplatných majiteľov. Nedokázala by som žiť s predstavou, že by zostali v dome počas búrania.“

Lily prikývla. „Je veľká škoda, že ležali ukryté toľko rokov.“

Mia si vzala Liline papiere, podala ich právnikovi a potom jej odovzdala malú škatuľku. Bola vyrobená z dreva, pevne previazaná šnúrkou, na ktorej visela ceduľka s menom zreteľne označujúca príjemcu. Lily prešla pohľadom po mene starej mamy. Všetky písmená boli pospájané tým najdokonalejším písmom, ako na všetkých štítkoch. Každú škatuľku očividne označila tá istá osoba.

Bola v pokušení zatiahnuť za šnúрку a ihneď ju rozviazať, ale namiesto toho pohladila palcom povrch a nechala pracovať fantáziu, kým premýšľala, čo by mohlo byť vnútri.

„Viac už toho nemám, takže ak nemáte žiadne otázky...“ Právnik sa odmlčal.

Lily pokrútila hlavou, napokon zdvihla zrak a opäť zachytila Miin pohľad. Niečo na nej Lily zaujalo. Možno jej osamelosť. Keď sa schôdzka skončila, pristihla sa, ako sa k nej nakláňa.

„Som v pokušení otvoriť svoju škatuľku hneď teraz,“ poznamenala Lily. „Prekvapenia mi nikdy veľmi nešli.“

„Predtým, ako ju otvoríte, sa len uistite, že skutočne *chcete* odhaliť minulosť. Keď ju odhalíte, môže to zmeniť veci vo vašej rodine alebo v tom, čo ste si mysleli, že viete o svojej starej mame. Niektoré tajomstvá majú zostať ukryté navždy. To bolo to jediné, čoho som sa pri hľadaní vás všetkých obávala.“

Lily prikývla. „Rozumiem. Ak mám byť úprimná, som trochu v šoku z toho, že moja stará mama je so všetkým nejako spojená.“

Mia prikývla. „Verte mi, chápem to. Až donedávna som o ničom z toho nevedela, ale teta si viedla denník a ja som ho našla schovaný spolu so škatuľkami. Vlastne som si ho čítala posledných niekoľko týždňov. Tým domom prešli desiatky žien, niektoré sa chceli svojich detí zbaviť a iným zasa zlomilo srdce, že sa ich mali vzdať.“ Odmlčala sa.

„Keď v tom dome porodilo toľko žien, nemalo tam byť viac škatuliek?“ čudovala sa Lily.

„Možno,“ odpovedala Mia. „No možno sa k nim už niekto prihlásil. Možno práve vaše staré mamy nikdy neprišli hľadať odpovede.“

„Aha, túto si niekto zabudol?“ opýtala sa Lily a ukázala na zvyšnú škatuľku, zatiaľ čo si tú svoju bezpečne ukladala do kabelky.

„Nie, k tejto siedmej sa nik nehlási,“ vysvetlila Mia. „Úprimne povedané, ani neviem, prečo som ju sem priniesla, pretože sme k nej nenašli žiadne kontaktné údaje. Nepripadalo mi však správne nechať ju len tak.“

Lily sa na ňu zadívala, prečítala si neznáme meno na štítku a premýšľala, komu by mohla patriť. Už len samotný fakt, že všetky ostatné si prišli svoju škatuľku prevziať, bol neuveriteľný, ale potom usúdila, že aj ostatné ženy boli rovnako zvedavé ako ona.

„Ešte raz vďaka za to, že ste to všetko zorganizovali,“ povedala Lily.

„Dúfam, že tá škatuľka neobsahuje príliš veľa prekvapení.“ Mia zdvihla ruku a zamávala jej.

Lily jej tiež zamávala a pobrala sa preč, usmievajúc sa pritom na inú ženu, ktorá odchádzala v rovnakom čase ako ona. Len pred niekoľkými hodinami sa jej cnelo po krajine, ktorá vlastne nebola jej domovom, chýbali jej ľudia, s ktorými strávila posledné štyri roky, a čiastočne ju lákalo nasadnúť do lietadla a vrátiť sa tam. Odrazu však mala pocit, že Londýn je presne to miesto, kde by mala byť. Okrem toho, keby sa nebola vrátila domov, nikdy by nedostala tú zvláštnu malú škatuľku s menom svojej starej mamy.

Doteraz neverila na osud, no možno na tom predsa len niečo bude.